

Тепавски. Ти си все онова сърне, което всѣ-кога дебнѣхъ, но ни веднажъ не хванахъ въ моята примка.

Дѣла. А сега!

Тепавски. Сега, азъ почвамъ да се страхувамъ. Азъ се боя отъ себе си. Може ли, може ли (Слуща се да я цѣлуне)

На вѣнъ се чуватъ стѣпки и тя го спира

Дѣла. Жоржъ! (Не свила още рѣцѣ, показва съ очи, че иде нѣкой.) Жоржъ!

Тепавски. (Дочулъ, одръпва се на стола си, вгледанъ на вѣнъ.)

Влиза Павелъ.

Дѣла. (Изгледва го.) Но ти не си се облекалъ още?

Павелъ. Нали трѣбваше да се омия.

Дѣла. Но хайде, че Добри и жена му, кой знай да ли ще ни чакатъ.

Павелъ. Тогава вий трѣгнете да ги стигнете, азъ щомъ се облека... нали знаете, азъ крача.

Дѣла. (Възрадвана става.) Хайде, Жоржъ. (Къмъ мжжа си). Ще те възчакваме край голѣмата върба.

Павелъ. Добрѣ.

Дѣла и Тепавски излизатъ.

Павелъ. (Още до вратата забѣлѣзва особена усмивка по лицето на жена си и, когато тѣ излизатъ, той се спира и се вслушва. Вѣнъ се чува смѣхъ. Послѣ се чуватъ бързи стѣпки. Настава тишина и Павелъ отива до прозореца. Вгледва се и лицето му се промѣня. Спира се за малко, сѣкашъ да се съвладай, ала лицето му се зачервява и той извиква, нездържано.)
Дѣла, Дѣла!

Гласъ на Дѣла. Какво искашъ.

Павелъ. Върни се за малко.